

התמודדות עם האירועים האחרונים בישראל

תודה לכל מי שכתב בתגובה לאירועים האחרונים בישראל. יכולתי לשים לב לסתירה שאני מוצאת בעצם זה שאנשים מצליחים לחשוב, לא לאבד תקווה ולהשמיע קול. כל קול שפוי עוזר לי להישאר עם הראש מעל המים. זה גם מציף את הכמיהה שלי למנהיגות חכמה ונדיבה שתתווה לנו דרך ותוביל אותנו באומץ.

זה שובר את הלב לראות באיזו מהירות הפחד משתלט, ובאיזו מהירות נכנעתי לו. הפחד הזה מצמצם את גבולות חיי היום יום שלי (לו יכולתי, הייתי מטילה עוצר על הבית ולא נותנת לילדים לצאת), הוא מכרסם ביכולת שלי להחזיק בעקרונות (למשל: החלטתי לצמצם נסיעות ברכב לטובת תחבורה ציבורית - עיקרון שהושלך לפח מייד, נוכח "סכנת חיים מיידית") ולדבוק במטרות שקבעתי לעצמי (למשל: אני נמנעת מסוכר, אבל במצב הזה מרגישה שזה בלתי אפשרי!).

הכניעה לפחד מגרה מחדש הרגשות ישנות של תבוסה וחוסר תקווה - ומעצימה את חוסר התקווה בנוגע למצב הנוכחי. כל זה גורם לי כמובן "להוריד את השלטר", להעמיס על עצמי עבודה ומטלות, מה שעוזר לי לא להרגיש. הפורקן פחות זמין לי בינתיים ואני מרגישה מוצפת. בנוסף, הסשנים שכולם סביבי צריכים (ולוקחים) גם הם גוזלים כוחות.

אני מרגישה שאת הפחד שלי כיהודיה מפני האיומים שמופנים כלפי מבחץ אני כבר מכירה. הדבר החדש שמפחיד אותי מאוד הוא לראות עד כמה החברה הישראלית הקצינה מאז האינתיפאדה האחרונה (בעשר השנים האחרונות בערך). השנאה כל כך קשה, ומוטחת כל כך בגלוי. לפעמים זה נראה כמו אבדן דרך של ממש. שנאה מוצגת כערך, כוח הזרוע מוצג כשחרור יהודים, גזענות מוצגת כציונות - הכול מעורבב. על רקע חברה מעמדית, לא שוויונית, לא מכלילה ומיליטריסטית - לא פלא שהרעיונות המבולבלים הללו מוצאים להם חסידים.

נדמה שלאף אחד אין סבלנות לרעיונות מורכבים ולפתרונות ארוכי טווח.

בסכסוך שלנו עם הפלסטינים - עם כל חוסר התקווה שיש לי לפעמים לגבי יישום בפועל, אני מאמינה בלב שלם שיש פתרון, ויותר מאחד. עם הגזענות המשתוללת הזו, ההסתה, השנאה - אין לי מושג איך להתמודד עם זה.

כאמור, אני שואבת תקווה מאנשים, ביעוץ ומחוץ ליעוץ, שמצליחים להשמיע את קולם בצורה ברורה ובלי פחד.

אני עובדת הרבה על שחרור מהשפעות שקשורות לשואה. לדעתי, הצעד הבא בעבודה הזו עבורנו הוא להתחיל לעבוד על חומרי מדכא. זה לא חייב להיות בקשר לפלסטינים, לכולנו יש מספר זהויות מדכא (מעמדיות, מצב גופני, מין, גיל, מגדר, הטרוסקסואליות, בריאות הנפש - ברוך השם לא חסר) וההחלטה לעבוד על מצוקות מדכא ולנקות אותן לגמרי היא סתירה אולטימטיבית לתחושות קורבנות. חלק מהפגיעה שלנו כיהודים, שקשורה לשואה, היא שקיבלנו על עצמנו את תפקיד הקורבן. אנחנו לא זקוקים לו יותר.

באהבה,

תמי שמיר,

ישראל

פורסם ברשימת הדיון האלקטרונית

למנהיגים יהודים ביעוץ

